

1. PEATÜKK

Kentsakas kutse

Oli sügis ja väljas oli pime.

Vihm pladistas vastu aknaplekki ja suur õuekastan õõtsus raskelt tuules.

Ema, isa, London ja mina istusime soojas elutoas. Raadiost toanurgas kostis muusikat.

Ema lahendas ristsõnu, isa oli end mõnusalt välja sirutanud kamina ees.

Ta luges ajalehte.

London on täiesti minu oma basseti tõugu koer. Tead küll – pika keha, lühikeste jalgade ja rippuvate kõrvadega. Ma sain ta endale juba siis, kui ta oli veel kutsikas. Me oleme lausa südamesõbrad, muidugi kui koeraga saab olla südamesõber.

Sel õhtul treenisin ma Londoni haistmis-meelt. Olin ladunud keset elutuba vaibale suure sokihunniku.

London pidi sokid lõhna järgi ära tundma ning need isa, ema või minu juurde tooma. Ta sai sellega suurepäraselt hakkama!

Alles oli jäänud veel vaid viimane sokk. See oli üks isa ruudulistest. London haaras soki hambusse ja võttis suuna isa jalgade poole.

Pooltel teel pöördus ta aga ümber, tuli minu juurde ja asetaski mu põlvede ette.

Seejärel sitsis ta ja vaatas mulle otsa.
London mängis mulle vingerpussi! London
on vahva semu.

„Oh, mis mulle meelde tuli, kallis!” langetas
ema äkitselt ristsõnad. „Me saime täna sinu
onult Hannibalilt kirja.”

Isa tõstis pilgu ajalehelt.

„Mida ilmailmet minu vana onu siis meile
kirjutab?”

„Ta palub vabandust, et ei ole endast nii
kaua elumärki andnud,” jätkas ema, „aga
nüüd kutsub ta meid laupäeval enda poole
võõruspeole. Ta kirjutab, et me ei ole juba
ammu tal külas käinud ja võiksime vaatama
tulla, kuidas ta elab.”

„Enesestki mõista sõidame!” rõõmustas
isa, voltis ajalehe kokku ja laksas sellega nii
valjusti vastu põlve, et London äkilisest helist
võpatas.

Emaga jutustas, mis kirjas veel oli.

„Sinu käekäigu vastu, Nelly, tunneb ta erilist huvi,” ütles ta ja vaatas mulle otsa.

Ma ohkasin ja asusin sokke põrandalt kokku korjama.

Lastel ei ole täiskasvanute pidudel tavaliselt lõbus, ja onu Hannibali ma õieti ei mäletanudki. Mulle meenus vaid, et ta oli suur ja lärமாகas ning lõhnas sigari järele.

Ma olin surmani tüdinud täiskasvanutest, kes mu pead silitavad ja imestavad, kui suureks ma juba olen kasvanud.

„Küll sa näed, seal on kindlasti teisigi lapsi, kellega mängida,” lisas ema, just nagu oleks ta mu mõtteid lugenud.

Isa seevastu oli kutsest väga vaimustatud.

Onu Hannibalis oli midagi salapärast.

„Ei tea küll, mis talle pähe on läinud, et ta meid näha tahab,” rääkis isa ja naeris.

Sel hetkel ei saanud ma veel aru, aga tegelik põhjus, miks iseäralik onu Hannibal meid endale külla kutsus, olin mina!

Järgmisel laupäeval pugesime oma vanasse autologusse.

Isa pööras süütevõtit ja auto käivitus köhides.

„Kas kuulete?” küsis ta õhinal. „Kuulake mootorit. See lööb nurru nagu kass.”

Londonile ei meeldinud autoga sõita, ja kui isa nüüd veel kassidest juttu tegi, urises ta pahuralt.

Isa patsutas hellalt rooli.

Ja juba me sõitsimegi linnast välja, maale onu Hannibalile külla. London pani pea mu põlvedele ja jäi tukkuma.

Isa jutustas oma onust lähemalt.

„Noores eas läks ta välismaale, kuid tuli mõni aeg hiljem koju tagasi. Onu ei rääkinud sõnakestki sellest, mida ta kõigi nende aastate kestel tegi. Rikkaks oli ta aga ilmselt saanud küll, sest kui ta tagasi jõudis, ostis ta endale maale suure maja. Räägitakse, et see on suur

nagu loss. Olen kuulnud, et ta elab seal koos oma naise ja tõreda vana teenriga.”

Me jätkasime sõitu ja isa silmitses mind tahavaatepeeglist.

Ta naeratas ja pilgutas mulle tagaistmele silma.

Ma naeratasin vastu, kuid mu meel ei olnud just kuigi rõõmus.

Mind oli ees
ootamas lõputult
pikk ja igav
võõruspidu.
Pidu, kus tuleb terve
õhtu sirge seljaga suure
söögilaua ääres istuda
... ja viisakalt vastata,
kui minuga räägitakse ...

